

at det, som sagt, forekommer mig at være stridende imod god Politiorde, at Vedkommende saaledes streife om; man kan, som sagt, standse og forhindre videre Omstreifen, men hvad man ikke kan forhindre, er naturligvis de Brud paa den offentlige Sikkerhed, som slige Personer allerede maatte have fundet Leilighed til at gjøre paa deres Omstreifen, inden de attraperes. Den ærede Taler henvisste til den store Vilkaarlighed fra Politimesteres Side, som de enkelte Personer kunde blive udsatte for ved en Lovbestemmelse som den, der indeholdes i Lovforslagets § 1. Hertil skal jeg bemærke, at Vedkommende dog egentlig ikke blive underkastede Politimester-Vilkaarligheden alene, forsaavidt som Sagen, angaaende hvorvidt den Omstreifende skal ansees som Løsgænger, jo bliver at paakjende — det maatte da være Domstolenes Vilkaarlighed, der blev Spørgsmaal om, men jeg kan ikke troe, at det er det ærede Medlems Hensigt at ville reise nogen Anke imod Domstolene for Vilkaarlighed i Henseende til Behandlingen af de nævnte Individuer, hvad den personlige Frihed angaaer — men ganske vist er det jo, at det er muligt, at en eller anden Politimester vilkaarligt og uden tilstrækkelig Anledning kan lægge Hindringer iveien for det enkelte Individ, der kunne være meget generende for hans Bequemmelighed og Frihed. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at om ogsaa Lovudkastets § 1 udgaaer, saa vil derved ikke opnaaes, hvad det ærede Medlem tilsigter. Om der ogsaa ikke foreskrives Straf for Løsgængerer, bestaaende blot i Bagabonderen eller Omstreifen uden Arbejde eller Erhverv, saa er det derved ingenlunde udelukket, at en Politimester kan have god Tøse til at standse en saadan Person; en saadan Person vil i Reglen eller idetmindste meget ofte paadrage sig Mistanke for at have begaaet en eller anden Lovovertrædelse, og Politimesteren kan under disse Omstændigheder, naar han endelig vil, sagtens finde en Anledning til at anholde Vedkommende. — Det ærede Medlem bemærkede, at man ikke kunde lægge videre Vægt paa, hvad fremmede Lovgivninger indeholde i denne Henseende. Ganske vist maa man fornemmelig sætte Blikket paa, hvad Udviklingen af vore egne Retsforhold medfører; men jeg troer dog, at forsaavidt der

spørges, om et vist Forhold, navnlig Omstreifning, kan ansees farligt for den offentlige Sikkerhed, og hvorvidt det kan ansees foreneligt med tilbørligt Hensyn til de enkelte Personers Frihed at forbyde Saadant, saa kan det ikke være aldeles ligegyldigt, hvad man i denne Henseende har etableret i andre civiliserede Stater. Jeg kan endelig ikke undlade at gjøre opmærksom paa, at dersom det ærede Medlems Forslag om, at Lovudkastets § 1 skal udgaae, tages til følge, og hvis fremdeles Slutningen af Lovudkastets § 2 faaer den Tilspøining, som han har foreslaaet i sit Ændringsforslag under Nr. 7 paa Ændringsforslagslisten, saa troer jeg, at der med Grund kan opstilles den Mening, at vel Straffen for en vis Art Løsgængerer, nemlig den, der bestaaer i Overtrædelsen af Polititilhold, er forandret, men at derimod den eventuelle Lov, da den ikke vilde komme til at indeholde nogen Bestemmelse om Omstreifen eller Løsgængerer efter det naturlige og oprindelige Begreb, hverken har forandret dette Begreb eller Straffen for samme. Det ærede Medlem vil altsaa, hvis hans Forslag tages til følge, kunne risikere, at man i sin Tid, naar der forekommer Tilfælde, hvor Domstolene troste sig til at erklære en Mand for Løsgænger, uagtet han ikke har overtraadt noget Tilhold, vil blive nødt til at anvende de ældre strengere Straffebestemmelser paa en saadan Mand, idet man ikke i denne Lov har hjemmel til at anvende de mildere Straffebestemmelser, eftersom disse kun ere foreskrevne for en vis Art af Løsgængerer, nemlig Overtrædelse af Tilhold. Dette har naturligvis ikke været det ærede Medlems Mening, men jeg har dog villet gjøre opmærksom herpaa, for at vise, hvilke Ulemper man udsætter sig for ved at gaae ind paa Ændringer i Lovudkastet, uden tilbørlig at have overveiet alle Forhold.

Det samme ærede Medlem har stillet forskjellige Ændringsforslag til § 2, men han har ikke nærmere udtalt sig desangaaende. Det vilde have været mig kjært, om han havde motiveret dem, inden jeg tog Ordet, men da han ikke har gjort det, og jeg allerede har faaet Ordet, troer jeg, det er rigtigt, at jeg i Korthed omtaler dem med det Samme. Jeg skal ikke